

Zondaggroep I, 2 juni 1963.

Goedenmorgen, vrienden.

Wij zijn dan weer eens bij elkaar net toevallig op

EERSTE PINKSTERDAG

Eerste Pinksterdag is altijd een beetje een eigenaardige dag. De mensen denken er nu over na of ze hebben erover nagedacht, hoe eigenlijk de geest Gods over de mens neerdaalt. Als je het verhaal hoort, dan vraag je je eigenlijk af; Wat is het geweest? Een soort geestelijke douche of het ontsteken van een klein lampje? Want ineens zijn al die leerlingen bekwaam om talen te spreken, ze hebben argumenten bij de hand, ze hebben alles. Bovendien staan boven hen vurige tongen.

Ja, ik vind dat allemaal heel mooi, maar ik vraag me dan toch wel eens af, of de mensen zich realiseren wat de achtergrond, wat de verklaring van het fenomeen is en vooral hoe de mens zelf daaraan deel kan hebben? We moeten n.l. niet vergeten, dat voor zover het de christenheid betreft, de komst van de profeten is begonnen aan de nederdaling van de H. Geest. Vroeger sprak God door profeten. De H. Geest komt en de zaak wordt gesloten. Geen profeten meer, niets meer. Een beetje eigenaardig. En daarom wil ik proberen om vanmorgen alleen maar enkele aspecten - het geheel is niet mogelijk - van deze Pinkstergebeurtenissen, deze Pinksterbijeenkomst te ontleden.

Het toneel kent u allen. Een aantal mensen, erg bang, samen gekomen in de korenmarkt, zitten in het half donker en grijpen bewust of onbewust terug naar de praktijk van sommige sekten, die eigenlijk een heel klein tikje spiritistisch is. Het is een soort seance; er is meer dan een koor, er is een grote spanning. Nu bidden ze, dat God dan toch eindelijk naar eens wat tot hen zal zeggen, dat Hij dan naar een geest zal sturen, een bode, opdat ze weten waar ze verder aan toe zijn. De mensen weten eenvoudig niet meer wat ze moeten doen en wat ze moeten laten. Daarmee hebben we de eerste factor.

Degenen, die aanwezig zijn, zijn op dat ogenblik niet redelijk, ze verkeren in paniek. Hun normale wereld is ineengestort. Ze staan tegenover een totaal nieuwe tijd, een nieuwe wereld, de mogelijkheid van een nieuwe taak. Ze hebben zich aan Jezus a.h.w. verkleefd. Ze kunnen zonder hen en zijn leer eigenlijk niet meer verder. Maar aan de andere kant weten ze ook niet meer, hoe ze dan met de wereld aan moeten. Ik maak u hierop attent, want waar een mens niet redelijk is, daar wordt de waarneming van die mens ook onredelijk. Er is dus geen sprake van dat de beschrijving die we van dat Pinksterfeest krijgen een ware is. Er kunnen veel feitelijke elementen in zitten, maar de samenhang is op zijn minst genomen wat vreemd en overdreven. Bijvoorbeeld:

Er klinkt het geluid van een koude stormwind. Zou dat nu werkelijk zo zijn? Wanneer u een seance meemaakt, waarin grote spanningen heersen, dan heeft u allen wel eens dat gevoel gehad van tocht aan de benen. Dan trekt het over de vloer, het wordt ergens koud. En aan de andere kant wordt het weer warm. Een mens, die dat ondergaat in een toestand van onredelijkheid, denkt aan een adem (de adem Gods b.v.), want hij verwacht iets. En God kan niet alleen maar een koeltje zijn. God is een stormwind; want er moet iets geweldigs gaan gebeuren. En zo komen we aan de beschrijving van de stormwind.

Dan verder: die mensen zijn, in het half donker, misschien zelfs helemaal in het donker, want de ruimten van de korenbeurs waren dusdanig ingericht, dat er zo weinig mogelijk hitte en zo weinig mogelijk licht binnen kwam. De mensen hadden in die tijd niet veel licht nodig. Er is maar een plaats geweest, die koeler was; en dat waren de grote cisternen onder Jeruzalem. Er is dus een weldadige schemering en een sterk contrast met die enkele lichtstralen, die binnen vallen. De mensen zoeken naar een uitweg, ze zullen dus ongetwijfeld ook dat licht zien.

Wanneer u naar het licht kijkt en u kijkt terug, dan ziet u eerst een plek, die donker is en langzaam wordt het een witte vlek tegen een donker vlak. Heeft u dat wel eens meegemaakt?

Stel u dit effect nu voor plus plotseling het gevoel "er is iets". Het gevoel van "een beetje bezielde worden", dan zijn we aan onze vurige tongen toe. Dan hoeven we nog niet eens aan te nemen dat het de aura, is, die zichtbaar is geworden, ofschoon ook dat misschien bij sommigen een mogelijkheid is.

Wat hebben we nu gezegd? Dat een groot gedeelte van het Pinkstergebeuren ongetwijfeld suggestie is geweest? Dat een groot gedeelte van deze Pinkstergebeurtenis beschreven is op een irreële manier? Dat is natuurlijk ketterij, dat weet ik wel, maar het is zo begrijpelijk. Waarom het wonder aannemen, wanneer we alle fenomenen, die worden beschreven, eigenlijk kunnen terugbrengen tot natuurlijke gebeurtenissen? Dan blijft ons de vraag over; Hoe komen die mensen dan ineens ertoe om in "tongen" te spreken?

In de eerste plaats weten we dat "in tongen spreken" niet altijd betekent: een taal spreken. Wanneer een mens in een religieuze gemeenschap plotseling een aantal vreemde klanken begint uit te stoten, dan heet dat in vele gemeenschappen ook "het spreken in tongen" of; "het spreken van engelentaal". We behoeven dus nog niet eens aan te nemen, dat er plotseling vreemde talen klonken. Het enige, dat niet kan worden bestreden en dat we niet kunnen wegverklaren, is het feit dat mensen, die bang waren, de moed vonden om naar buiten te gaan en Jezus' leer te prediken.

Dat moet gebeurd zijn, want anders zouden er ongetwijfeld sterke commentaren op gevolgd zijn. Zo'n opschudding kun je eenvoudig niet wegpraten, en we vinden het Pinksterverhaal reeds in het vroegste Christendom.

Dan is er een tweede punt bij: Zij spraken; en een ieder verstond hen in zijn eigen taal.

Is dat nou juist? Dat zou ook nog kunnen zijn "op zijn eigen manier". Maar zeker is, dat er van hen een invloed uitging. Een invloed dat hebben we zelf geloof ik in de verschillende kringen ook wel meegemaakt die kan worden gewekt door de manier waarop je spreekt, door een intonatie, veel sterker nog door de wijze, waarop je een woord bouwt en vormt dan door de manier, waarop je iets redelijk betoogt.

Laten we eens aannemen, dat dat het geval is geweest. Dan blijft er voor ons de oplossing over van de mens, die openstaat voor het Hogere. De mens, die in zijn wanhoop zich geheel heeft overgegeven aan God. Op dat ogenblik wordt hij zich bewust van veel dingen, die hij is vergeten. Leringen van Jezus, waaraan ze allang niet meer hebben gedacht, worden weer levend in hun herinneringen en ze voelen zich geroepen die te verkondigen.

Klanken, die ze vroeger hebben gehoord, maar die ze nooit helemaal hebben begrepen, beginnen ze ineens te hanteren.

Dat is ook niets bijzonders. We weten, dat paranormale verschijnselen, die men heeft bestudeerd, dat hebben aangetoond. Een mens, die in zijn jeugd b.v. Latijn heeft gehoord, kan onder een zekere invloed Latijn, Grieks of een andere vreemde taal spreken. Die mensen hebben ongetwijfeld de verschillende dialecten wel eens gehoord. Ze zullen ongetwijfeld het Latijn en de Arabische dialecten hebben gehoord. Er was altijd een Arabische markt in die tijd, kortom, wat zij naar voren brachten, was niets bovennatuurlijks; het was iets, dat in hun wezen kon rusten. Maar het werd bruikbaar.

Dan geloof ik, dat ik hier het belangrijkste punt van het gehele Pinkstergebeuren te pakken heb.

In de mens is inspiratie. Die inspiratie is er altijd. In de mens is de kracht Gods, de H. Geest. Die H. Geest is er altijd, die hoeft niet apart te komen. Maar de mens is normalerwijze daarvoor afgesloten. Hij is druk bezig met zichzelf, met zijn angsten. De wereld heeft hem zoveel te zeggen, dat hij geen tijd overhoudt voor God, en zeker niet voor een God, Die hem zou dwingen tot allerhande dingen, die hijzelf riskant vindt, onaangenaam of wat anders.

Kijk, nu hebben we dus de vraag, of de H. Geest eigenlijk niet neerdaalt in de mens, doordat de mens de geest aanvaardt, die in hem leeft? En wanneer de christenen later dus niet meer die profetische begaafdheid vertonen (want die sterft praktisch met de Apostelen uit), dan moeten we daarvoor ook een verklaring vinden en die is eenvoudiger dan u denkt.

Op het ogenblik, dat ik een vaste wet of leer aanvaard en deze volgens mijn interpretatie wil beleven, zonder enige deviatie daarvan toe te staan, maak ik het de geest in mij onmogelijk te spreken. Ik heb een groot gedeelte van wat in mijn bewustzijn ligt afgesloten als een

brandkast. Ik heb een groot gedeelte van mijn eigen bewustzijn vergrendeld, ik kan het niet eens gebruiken. En ik heb een zo definitief beeld van God en van wat ik moet doen en van mijn verlossing, dat ik er ook niet eens toe kom om een ogenblik in absolute overgave de geest in mij te beleven. Wanneer we er rekening mee houden, dat ook die leerlingen van Jezus (dus de 72) dit eigenlijk alleen konden doen omdat ze in paniek verkeerden, dan behoeven we ons daarover niet te verwonderen.

De profeet van vroeger werd over het algemeen beroerd door o.m. het lijden van zijn volk, de gebeurtenissen die hij rond zich waarnam. Maar in plaats van zoals de mens dat weet onder te brengen in het systeem van zijn geloof of denken, was de profeet altijd ergens een soort ketter. Er zijn heel veel gevallen geweest, waarin de profeten dus direct in strijd waren met de vorsten; dat ze de hogepriesters bedreigden met hun woorden. Maar het volk hield zich aan de profeten, wetend dat het niet de regel, de wet is maar de goddelijke inspiratie, die de waarheid naar voren brengt.

Ontleed nu de profeten, wat ontdekt u? Ze beginnen te klagen over het zedenbederf in het volk. Dat gebeurt tegenwoordig ook, alleen met een verschil: zij beginnen te klagen over iets, dat ze zien, maar zij willen op dat ogenblik zelf niet meer het oordeel vellen. Ze geven zich over aan hun toorn. Zij vergeten zich en dan verandert ineens de zaak en komt de profetie naar voren. Dan worden er waarheden gezegd, die pas later kunnen worden erkend, omdat ze nog niet tot de feiten van het heden behoren. Dan worden er profetieën gedaan, die de hele kosmische samenhang uiteenzetten. Binnen het kader van het geloof, natuurlijk, want de profeet is ten slotte ook een jood. Maar hij grijpt verder dan de wet, de regel, de aanvaarde stelling van het jodendom. En juist daardoor wordt hij tot profeet.

Nou, in de christenheid zijn er misschien ook wel profeten geweest, maar in het Christendom gaat het gezag (zoals ook in de laatste tijd van het jodendom de tempel eigenlijk het gezag was) alles bestrijden wat verwijten maakt. Het is bij een profeet nog mogelijk dat hij uitroept, dat men Gods huis ontheiligt en dat de priesters en de vorsten zich onzedelijk gedragen en dat 's Heren toorn over hen zal nederdalen. Maar als je dat nu gaat zeggen, kom je in een gekkenhuis. En als je het een paar eeuwen geleden had gezegd, dan was je op de brandstapel gekomen. En degene, die zich laat beroeren door de waarheid en haar naar voren brengt, wordt een ketter, zoals b.v. Luther een ketter was of Calvijn of Zwingli of Jansenius. Niet omdat het tegen de waarheid van de schriftuur is, maar omdat hun uitbarsting, hun bezieling de regel breekt. De latere mens gaat die regel weer opbouwen.

Luther is een werkelijke vernieuwer op het ogenblik dat hij zijn artikelen naslaat. Hij erkent het falen van de kerk. Hij klaagt haar aan. Dat hebben de profeten ook gedaan. Hij profeteert, dat zij zo niet meer de draagster kan zijn van Jezus' waarheid. Dat vinden we in de oude profeten ook terug o.a. bij Jeremia (jesaja 2), Dus hij is profeet. Maar nu moet hij zijn systeem geven en de profeet kan geen systeem geven. De profeet is niet de gever van wetten, hij is de verkondiger van de goddelijke wil. Voor hem geldt niet het denken, het systeem, het stoffelijk werk. Voor hem geldt de inspiratie. Hoever die inspiratie gaat, dat kun je in sommige voorbeelden wel zien.

Neem b.v. een profeet; die gaat eenvoudig de weg op. Daar komt een jongeman aan, en hij zegt: "Dat is degene, die mij door God is getoond." Hij gooit hem zijn mantel om en zegt; "Nu ben jij de profeet." Die ander aanvaardt dat en neemt de profetenstaf en het werk van de profeet over. Hij neemt de inspiratie over. Een absolute aanvaarding waar geen rijn en geen reden in zit. Per slot van rekening, waarom zou je nu een jonge herder nemen om die tot profeet te maken? Het zou toch veel verstandiger zijn geweest om tenminste iemand te nemen, die een beetje meer bemiddeld was. Iemand, die meer aanzien had. Neen, God heeft mij dit getoond. Punt, af. Ik praat niet verder.

Luther moet later proberen een zekere overeenstemming te bereiken met vorsten, want hij heeft protectie nodig. In Wittenberg zien we hem dan ook als iemand, die eigenlijk ook een beetje politicus is. Een profeet kan geen politicus zijn, want God bedrijft geen politiek.

En Calvijn? Calvijn grijpt naar de discipline, naar de organisatie. Hij grijpt ten slotte naar de militairen.

Zwingli doet een beroep op de vrijheidsliefde van zijn mensen, die alleen binnen een machtskader van gewoonten en gebruiken kan bestaan. En op dat ogenblik verliezen ze de H. Geest.

Ik weet niet, of u er wel eens zo over hebt nagedacht, maar het is werkelijk interessant om dat te zien. Het is niet alleen interessant om te zien, maar het is ook leerzaam,

U leeft op het ogenblik hier. U bent niets bijzonders. Ja, misschien vind je jezelf ergens wel een tikje bijzonder, maar die illusie koestert bijna iedereen; en we weten dat het een illusie is. Je bent gewoon een mens, een doorsneemens, net als iedereen. Ieder van u heeft zijn feilen, zijn fouten, zijn opvattingen, zijn regeltjes en zijn eigen wetten. Dat hadden de profeten ook. Dat hadden de leerlingen, die met Pinksteren samen kwamen ook. Het waren gewone doorsneemens net als u. Daarmee wil ik u niet beledigen. Ik constateer alleen. En wat gebeurt er? Op het ogenblik, dat zij God boven zich erkennen, is de geest God's in hen. Niet als een bijzondere uitstorting op een dag, maar als een continuproces dat zich heeft voltrokken door alle eeuwen heen. Vanaf de erkenningen van Abraham en het brandende braambos, Mozes met zijn uittocht, met zijn geleidwoorden, zijn volgelingen: Josuah, Aaron, allemaal geleid door God; maar dan ook vrij van een wet of een regel. U zou niet in staat zijn om zo maar alleen een volk 40 jaar door de woestijn te laten trekken. U zou zeggen: "Ja, dat kan God nu wel zeggen, maar we weten toch dat er een vruchtbaar land vlakbij is. We gaan erop af." Neen, Mozes niet. Mozes zegt: "Dit is God, Die in mij spreekt; en daarom moet het zo zijn. Het kan niet anders."

En daar heb je nu het hele eieren eten. Daar heb je het goddelijk vuur. Het spreekt tot de mens, omdat hij niet meer redelijk is, maar omdat hij zich overgeeft aan de inspiratie, aan de inwerking. Omdat hij niet vraagt naar de consequenties ervan; niet vraagt, of het verstandig is of niet, of het zin heeft of niet, maar omdat hij het doet.

In het verhaal van Jonah (die ook een profeet was) vinden we het bewijs dat de profeten ook wel eens in opstand kwamen tegen God. Maar ze erkenden dat. Ze wisten dat ze in opstand waren. Men wil graag een vreemde stad, die vijandig is, zien ondergaan. Men wil liever niet dat ze zich bekeert. Per slot van rekening, het is concurrentie. Maar wanneer God steeds weer toont: zo moet het zijn, dan zegt men niet: "Nou, dan ga ik haar zelf vernietigen wat andere mensen nog wel eens gauw doen. Neen, dan zegt men: "Wat zegt mijn stem in mij? Ja, die stad is gered. Ik zal het in die stad erkennen, ik zal het zeggen. Ik heb daar een boetpredikatie gehouden, maar ik zal het erkennen ook. Die stad is gered, want men heeft zich bekeerd. Nineveh blijft bestaan. En nu ga ik terug."

Daarvoor is natuurlijk een grote moed nodig. Maar wanneer wij aan de andere kant zo voortdurend bezig zijn met de goddelijke kracht, waar we behoefte aan hebben, zoeken naar de geest Gods die ons leidt, vragen naar een Meester die ons vertelt wat we moeten doen, zouden we dan eigenlijk niet heel dicht bij Pinksteren staan, bij de H. Geest?

Goed, die H. Geest is er altijd, nu, alle dagen. Maar ze kan alleen tot u spreken, ze wil alleen tot u spreken, ze wil u alleen bewegen, wanneer u geen kritiek hebt, wanneer u niet vraagt naar het bewijs.

Ze hebben daar in de korenmarkt ook niet gezegd: "We voelen dat we moeten prediken, maar het is riskant. Laat er nu eerst iemand komen, die precies vertelt hoe we het moeten doen." Neen, ze hebben gewoon gezegd; "Goed, we weten innerlijk dat dit goed is, dat dit noodzakelijk is. We volvoeren het." Ze hebben ook niet gevraagd, of ze buiten misschien zouden worden gestenigd (die kans was heel groot) of gevangen genomen, of dat ze zouden worden erkend. Ze hebben niet gevraagd; "Wat gaat er dan verder gebeuren?" Ze hebben gezegd; "Ik erken dit in mij als een noodzaak. Gods geest spreekt in mij. Daarover wordt niet gepraat, dat wordt gedaan."

Ik denk, dat je in deze dagen diezelfde H. Geest ook ontvangt, bewust ontvangt dan, want ze is er altijd, wanneer je afstand kunt doen van de gedachte dat je je eerst eens moet oriënteren, dat je eerst moet weten waar je aan toe bent en dat je heel duidelijk en precies moet horen wat allemaal noodzakelijk is. Neen, je moet zeggen; Wat leeft er in mij? Hoe erken ik God en Gods wil in mijzelf? Je moet zeggen; Ik tel niet op dit ogenblik. En wanneer God het mij zegt, dan vraag ik ook niet hoe dat moet gebeuren of op welke manier of waarom, ik doe. En dan zou het dus eigenlijk een kwestie zijn dat het Pinksterfeest altijd duurt, maar dat de meeste mensen niet weten hoe ze het moeten vieren.

Wanneer we zo beginnen, dan moeten we ons ook iets anders realiseren. De leerlingen dreven duivelen uit; ze genazen zieken; ze deden wonderen. Maar ze wisten het zelf niet. Ze waren er zelf net zo verbaasd over als iedereen eigenlijk, dat het gebeurde. Maar op het ogenblik dat zij voelden; ik moet dit volbrengen, zeiden ze niet; "Ja, maar ik kan het niet." Ze deden het.

Dus wanneer een mens meer moet zijn, meer wil leven, wanneer hij ook die Pinkstervlam wil ontvangen, dan moet hij niet eerst gaan proberen om mooie beschrijvingen te maken, dan moet hij geen roman samenstellen van een geest, die vol licht over hem neerdaalt, hem meevoert enz. Neen, dan moet hij gewoon beseffen: ik moet mij bezinnen op mijn God. Er is niets buiten dit ene: Gods wil in mij. Ik weet niet wat wel moet en wat niet moet. Ik heb mijn gewone leven, natuurlijk. Maar dat hogere dat ik zoek, kan ik nergens anders bereiken, dat is niet te vinden en daarom moet ik afgaan op wat ik in mijzelf erken en moet ik het niet proberen te verklaren of aan te passen aan mijn mogelijkheden. Ik moet het volvoeren; want wanneer ik de geest Gods gehoorzaam, dan is het de kosmische kracht, de Alkracht, die mij de mogelijkheden geeft, daarvoor behoeft ik zelf niet te zorgen. Dan is het de Alkracht, die zorgt dat het precies goed gaat, ook al weet ik zelf misschien niet wat er gaat gebeuren. En dan is het de Alkracht, die ervoor zorgt, dat alles zijn juiste gevolgen heeft en niet de gevolgen, die ik misschien wenselijk acht.

Het Pinksterfeest, dat is niet alleen maar het feest van een geest, die neerdaalt over de mensen. Pinksterfeest is het voortdurende feest van de mens, die leert zijn God te erkennen boven zichzelf.

Nu moeten we natuurlijk ook nog meer gaan nadenken over de eventuele betekenis, die dit vandaag de dag kan hebben. Ik wil u nu een paar leuke dingen eventjes voor de neus houden. Ja, ik zou ook kunnen zeggen "onder de neus wrijven", maar dat is helemaal zo ongeleefd op zondag, die bovendien nog eerste Pinksterdag is.

U gelooft, dat er een grote kracht rond deze wereld is? Geloof u dat God er is? Geloof u dat deze tijd belangrijk is? Geloof u in het geestelijk licht, dat op het ogenblik zo sterk de aarde benadert? Geloof u in de Meesters, die op het ogenblik allemaal de aarde nabij zijn? Al zegt u nu maar op twee van de drie dingen "Ja", dan is dit dus een bijzondere tijd. Hoe haalt u het dan eigenlijk in uw hoofd om die tijd te willen aanpassen aan uw denken?

Wanneer die kracht er is, dan is het een kracht, die ons misschien nog tot grotere prestaties in staat stelt dan ooit de 72 hebben volbracht. Dan kunnen we wonderen doen groter dan ooit de Apostelen hebben gedaan. Dan kunnen we terugkeren tot de reine, zuivere kracht, de Christusgeest en dan behoeven we er helemaal niet verder over na te denken. Wanneer we geloven in die kracht, dan impliceert dit, dat in deze dagen Gods geest weer werkzaam is in en over de mensen. Dan betekent dat, dat in deze dagen zoals eens geldt; Kunnen we die God aanvaarden zonder kritiek? Kunnen wij zeggen; Van uit mijzelf erken ik dit. En of ik nu durf of niet durf, of ik wil of niet, dit moet gebeuren. Kunnen we dat?

Ach, misschien bent u niet zo bang als die mensen in het verleden waren, maar ergens bent u ook bang. Bang voor een wereld, die vandaag of morgen in elkaar stort, bang voor veranderingen in uw zekerheid en status; bang voor atoombommen die zullen vallen; bang voor de Russen die misschien komen; bang, altijd maar weer bang. Vandaag of morgen zal die angst u wel eens goed te pakken nemen en dan kunt u negatief worden. U kunt alles wat nieuw is vernietigen, of u kunt het nieuwe erkennen, maar dan uit God. U zult uw keuze toch moeten doen. Voor sommige mensen komt die keuze pas op het moment dat ze sterven. Dan, in de angst voor de dood (dat is meestal een angst) komt de mens ertoe afstand te doen van zichzelf, te zeggen; Ik leef alleen maar de kracht, die ik in mij erken. Wat die zegt, dat moet gebeuren, dat zal die doen. Ik kan het niet. God is de Enige, Die mij kan leiden en Die behoeft niet met bazuinen, beden en herauten tot mij te komen. Wanneer Hij alleen in mij spreekt, dan zal ik dat erkennen, dan zal ik weten; die stille stem, die ergens mij drijft, die mijn gedachten helpt vormen, is de H. Geest, is God. En dat zijn dan de mensen die sterven en waarbij je dan zegt: "He, ik had nooit gedacht, dat die mens, die altijd zo druk was en zoveel kritiek had, nu met een glimlach kan sterven en soms iets kan fluisteren van licht en van muziek, een naam van iemand die is voorgegaan. Dat is een wonder." Het is geen wonder. Die mens heeft het licht aanvaard, omdat hij de Geest in zich heeft aanvaard.

Er zijn andere mensen, die hun hele leven lang als ernstige zoekers leven. Ze houden zich bezig met spiritisme, met esoterie, ze behoren tot Loges, tot geheimscholen; en als de dood komt, dan willen ze de dood en al wat daarbij behoort passen in het kader van hun denken. Ze kunnen zich niet overgeven aan het leven. Het leven moet zich overgeven aan hen, menen ze. Ze willen een Meester zijn, niet de dienaar Gods. En dan zegt men: "Die mens, die toch zo ontzettend vroom heeft geleefd, die zoveel heeft gedaan, hoe kan die nu met een vertrokken en verwrongen gelaat en vloekende sterven?"

O God is niet zo erg slecht als het lijkt, maar dat is een mens die weerstand heeft geboden, die heeft gevochten, omdat hij wat in hem werd erkend niet wilde aanvaarden.

Gods geest spreekt. Maar je moet haar ook aanvaarden. Of je moet haar bestrijden. Als je haar bestrijdt, ga je er zelf aan ten onder. Wanneer je haar aanvaardt, ach, dan verlies je misschien veel van de waardigheid, het voorbehoud en alles wat je jezelf had aangemeten, maar daarvoor in de plaats vind je de spontaniteit, de directe verbinding met de hoogste kracht. En dat kan in deze dagen.

Je kunt meer zijn. Je kunt meer leven. Je kunt de waarheid beter beseffen. Je kunt achter de eentonige wal van woorden, die wij elke keer voor u moeten opwerpen, het nieuwe land zien. Wij kunnen u de poort tekenen, maar de sleutel tot de poort van het leven, van het nieuwe, van de innerlijke verlichting, is eerst de aanvaarding van God in jezelf.

Heeft u in de gaten waarom Pinksteren een eigenaardig feest is? De mensen vieren Pinksteren over de hele wereld. Ze loven en prijzen de Heer, omdat de geest Gods is neergedaald. En soms bidden ze met plechtige stem; "Heer, laat Uwe geest vaardig worden over ons. Heilige Geest daal op ons neder." Maar er gebeurt niks. Met al hun vrome gezichten hebben ze geprobeerd de H. Geest, God, binnen hun concept te dwingen, en dat gaat niet. Ze beroepen zich op de H. Geest om hun eigen streven, hun leer, hun geloofstukken en dogma's aanvaardbaar te maken. Het was de H. Geest, die ..... en dan noemt u het maar op, de paus inspireerde tot het uitspreken van het dogma van Maria's stoffelijke ten hemelopneming. Het was de H. Geest, die Luther inspireerde tot zijn bijbelvertaling. Het was de He Geest .... Ach, die H. Geest heeft alles gedaan; of het nu goed was of kwaad. Die H. Geest is een bliksemafleider, zoals ze het gebruiken met Pinksteren. En dan is het niet; God, wees in ons en openbaar door ons Uw grootheid. Maar dan is het; God, we hebben al een beeld hoe groot we willen worden. Wilt U naar zorgen dat het in orde komt. En dan zitten die mensen te praten over het verleden: Neen, ja, toen de leerlingen samen waren in de korenmarkt met hun benauwde harten, zond God hun de Geest.

Potverdorie, die Geest staat rond hen! Die Geest is als lichtende kracht overal rond hen. Er is een energie, groter dan er in tijden is geweest. Licht, kracht, sterkte, wijsheid, bewustzijn, gezondheid en blijdschap, bevrijding, het is er allemaal. Maar de mens zegt; Dat moeten we niet. Het heeft een verkeerd handelsmerk. Alsof je God een handelsmerk kunt opdringen! De enig ware en enig juiste en enig originele christenheid. En alleen als God dat stempel draagt, dan is Hij aanvaardbaar, anders niet. Hebben we daarmee iets te maken? Die Geest is er, dat licht is er, die kracht is er.

De hele wereld bidt. Ze bidden b.v. voor het leven van de paus. God doet toch wonderen. God kan hen toch verhoren. Waarom laat God die paus leven of niet leven? Nou, omdat het nu eenmaal Gods wil is. Ja, maar als het Gods wil is, dan moeten wij dat erkennen en hoeven we niet te bidden tot God en Zijn wil een beetje te veranderen, want dat doet Hij toch niet. En als het Zijn wil is dat er een kracht is, waardoor deze paus blijft leven, dan hoeft je niet te bidden; dan hoeft je alleen maar die Geest in jezelf te aanvaarden en dan weet je hoe die kracht leeft, hoe de weg is waarlangs je leeft.

Je kunt God en de H. Geest niet scheiden van een geloof of van een menselijke wereld. Je moet ze als direct deel ervan bezien, dan alleen krijgen ze inhoud en betekenis.

Nu, ik zou zeggen, dat kunt u toch allemaal wel begrijpen en volgen. De consequenties heeft u misschien ook begrepen. Daarom wil ik in het tweede deel van mijn betoogje een beetje afstappen van al die Pinkstergedachten. Bovendien, morgen is er weer een andere spreker en die zal ook wel over Pinksteren moeten spreken, dus zal ik het onderwerp maar niet helemaal gaan uitpluizen. Neen, laten we liever eens uitpluizen wat wij zijn, wat wij kunnen. Laten we eens nagaan, of wij dat Pinksterfeest voor onszelf waar kunnen maken.

Dan beginnen we met ons in de eerste plaats eens af te vragen, of Gods waarheid, Gods licht, ooit gebonden kan zijn aan het menselijk denken? Klaarblijkelijk niet, want anders zou God geen God zijn. Dan mogen we onze ontvankelijkheid voor God niet binden aan ons denken en moeten wij volvoeren wat Hij ons zegt dat we moeten volvoeren.

In de tweede plaats; We hebben nu een aantal wetten. Als we het goed nagaan, dan bestaan er op de wereld ongeveer 3 ½ miljoen verschillende wetten, die grotendeels bedoeld zijn om de Tien Geboden duidelijk te maken. Wat zijn die Tien Geboden? Moeten die worden verduidelijkt met wetten? Wanneer we willen weten wat God heeft bedoeld en we wenden ons tot die God in ons, zouden we dan geen antwoord krijgen? Hebben we het nodig om daarvan een hele studie te maken? Ik geloof het niet. We moeten afstand doen van de manier om de zaak te beredeneren. Wat van God is, is van God; en als God een bepaalde versie heeft van het "Gij zult niet begeren", dan geloof ik dat we die inspiratief moeten ontvangen en dat we die niet moeten gaan verklaren met: "Toe, blijf met je vingers van alles af wat van een ander is." Dat heeft God niet bedoeld, want God schiep alles voor allen. God schiep niet het bezit, dat heeft de mens geschapen. Maar God schiep het leven en de overvloed in het leven. En ik geloof dat Zijn wet "Gij zult niet begeren hetgeen een ander toebehoort" dan eerder betekent: Gij zult niet iets voor uzelf alleen opeisen, noch een ander benijden datgene, wat het leven hem heeft gegeven. Dat geloof ik. Maar voor u kan het anders zijn, dat moet u in uzelf weten.

"Eert uw vader en uw moeder". Zijn dat je lichamelijke ouders? Of is God onze Vader en de aarde onze Moeder? Ik zou overhellen tot de tweede verklaring, maar misschien dat u het innerlijk anders voelt. God en Zijn wet zijn op aarde geformuleerd om de mensen een houvast te geven. Maar de juiste interpretatie, de betekenis die dit heeft in het leven, kan toch alleen in uzelf ontstaan, nietwaar?

Gods wet, Gods kracht, Gods licht zijn in ons. Van uit onszelfen kunnen we die dingen openbaren. En of we dat nu willen doen met een magisch ritueel, met een stoffelijke handeling, meteen geestelijke concentratie, ach, dat is afhankelijk van ons eigen wezen en de wijze, waarop dit wezen God beseft.

We mogen ook niet ergens een scheidslijn trekken en zeggen; Dit gaat wel en dat gaat niet. Een mens heeft zo gauw de woorden in de mond; Maar dat kan toch niet eens. Neen, dat is toch onmogelijk; en: Ja, daar moeten we toch niet aan denken. Maar als God het nu in je legt, betekent het dan dat je het terzijde moet schuiven? Of moet je het verwerken? Moet je je afvragen; Wat is dit, wat God mij zegt? Hoe volg ik de inspiratie, die Hij me geeft? De wijze, waarop wij dus leven en werken met die kracht in ons, bepaalt niet slechts onze relatie met God. We hebben de Christus, Christos, of als u het anders wilt zeggen, dat doen wij ook heel vaak het gouden licht. En dan spreken we over; Christus is de goddelijke liefde. Maar hoe is het een liefde? Kunnen wij die interpreteren met woorden of met begrippen? Neen, we kunnen haar alleen ervaren in onszelf.

Kijk eens, wat wij de Christus of Christos noemen, dat is in wezen het essentiële punt van alle beleven. Het is de perfecte levensaanvaarding, het perfecte deelgenootschap in alle dingen en ook de perfecte onderwerping aan God. Dat is de samenvloeiing van al wat er bestaat: schoonheid, rechtvaardigheid, eeuwigheid en tijd; van het grote, de macrokosmos en de microkosmos in een. Christus is de band, die alle dingen samenvoegt. Christus is de weg, waardoor de eenheid Gods aan ons en in ons wordt geopenbaard. Christus is dus ook de kracht van alle werelden, van alle mogelijkheden. Hij is het scherpe, reinigende vuur. Hij is het verkoelende water. Hij is de vruchtbare aarde. Hij is de ijle, levengevende lucht. Christus is oneindigheid en het moment van heden. Hij is de volheid van het bestaan. En dit "hij" is niet alleen maar Jezus. Dit "hij" is de essentie van God in ons allemaal.

Wanneer wij de H. Geest aanvaarden, wanneer wij dus de inspiratie, de innerlijke erkenning doen regeren boven alles en daaruit onze kracht en leven putten, dan leven wij ook de Christus; want dan volgen wij de goddelijke wil en plaatsen ons in het centrum van het leven. Wij dragen de aansprakelijkheid van het leven en wij bezitten de kracht, waaruit het leven wordt geboren, waaruit het leven zich ontplooit. Wij bezitten de eeuwigheid en niet alleen maar een enkel moment van kennen.

In deze dagen is er licht en kracht in overvloed. Maar wij mogen niet alleen maar betrouwen op de Meester, die ons zal leiden, Wij moeten deel zijn van de kracht, die leiding geeft, ook

aan de Meester. Wij moeten niet gehoorzamen aan een ander, maar wij moeten van uit ons eigen wezen spontaan tot eenheid worden met die ander, Wij moeten a.h.w. de tijdelijkheid van het eigen "ik" en de eeuwigheid van het zijnde voelen samenvloeien in ons wezen tot een misschien beperkt maar volledig juist beleven, denken en werken binnen de kosmos. We mogen geen grenzen stellen aan wat mogelijk is en wat niet mogelijk is. We moeten van uit onszelf zeggen dat alle mogelijkheden door ons tot uiting komen voor zover het mogelijk is. Daarvoor is God, daarvoor is ook de H. Geest, daarvoor is er in ons de band met al het zijnde; de Christos.

Niet búiten ons maar ín ons ligt de weg. Niet búiten ons maar ín ons is het Koninkrijk, is Gods openbaring. Laten we die dan leven. En wanneer we die leven in deze tijd, dan zullen alle grote krachten, die buiten u bestaan, deel zijn van uw wezen. Ge zult niet meer staan buiten de kracht, haar bewonderend en haar verwachtend, maar ge zult zijn een levend deel van die kracht; die kracht openbarend en voortdurend sterker meewerkend aan de reiniging die het vuur brengt, aan de nieuwe vruchtbaarheid van de aarde, aan de verkoeling van het water der genade enz.

Wij moeten deel zijn van álle dingen. Wij moeten aan de hand van die innerlijke weg, van die inspiratie, niet kiezen, maar leren aanvaarden en gehoorzamen. En uit die gehoorzaamheid en die ervaring moet ons wezen zich bewust worden van God. Het klinkt zo vreemd, als je tegen de mensen van vandaag zegt; Jullie kunnen wonderen doen. Dan zeggen ze: "Ja, was het maar waar." U kunt wonderen doen, maar dan zijn het niet uw wonderen, maar het zijn Gods wonderen. U kunt de diepste wijsheid kennen en ervaren, maar dat kan nooit uw wijsheid zijn; het is wat in u opwelt; de wondere eeuwigheid. Het is Gods wijsheid.

Als u dat verschil leert, zult u ook ervaren wat Pinksteren betekent. Dan zult u erkennen; In mijzelf is God geopenbaard. Ik heb geen uiterlijke tekenen nodig, geen vurige tongen en geen stormwind. Dat zijn maar beschrijvingen en aanduidingen. Want het enige, dat noodzakelijk is: de zekerheid in mijzelf dat de stem, die in mij spreekt mij Gods wil openbaart, dat ik daaruit kan beseffen hoe te zijn en hoe te handelen en dat ik daardoor Gods werk dien, Gods wil vervul, dat is mij genoeg.

En zo is Pinksteren het feest van een overgave aan God en niet slechts van een openbaring Gods in de mens. Zo zal deze tijd haar oplossing moeten vinden in een overgave aan God en niet slechts een periode zijn, waarin God Zijn grootheid opnieuw aan en door de mens openbaart. En zo zal de eeuwigheid altijd zijn; een overgave aan God; een versmelting met Zijn wil en wezen en niet de demonstratie van Gods heerlijkheid aan ons.

In ons is de eeuwigheid, in ons is de kracht, in ons is het licht. Want in ons is God, de Almachtige, Die onze weg heeft bepaald van het begin tot het einde, Die onze taak heeft vastgesteld en Die onze kracht en ons bewustzijn is door al onze dagen.

En daarmee, vrienden, zullen we de bijeenkomst van vandaag besluiten. Ik dank u voor uw aandacht. Ik wens u vrolijke, gelukkige, zonnige Pinksterdagen. Ik wens u bovenal een innerlijk zonnige Pinksteren. U begrijpt nu misschien waarom.